

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 listopada 2016 r.

Sąd Rejonowy w Wałbrzychu VI Wydział Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący SSR Łukasz Kozakiewicz

Protokolant Dorota Płatowicz

po rozpoznaniu w dniu 14 listopada 2016 r. na rozprawie sprawy

z powództwa **M. M.**

przeciwko (...) **SA w W.**

o zapłatę 4 705,35 zł

I. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powoda M. M. kwotę 4.684,65 zł (cztery tysiące sześćset osiemdziesiąt cztery złote 65/100) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 10 lutego 2015r.

II. dalej idące powództwo oddala,

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.453,- zł (jeden tysiąc czterysta pięćdziesiąt trzy złote 00/100) tytułem kosztów procesu, w tym kwotę 1.200,- zł (jeden tysiąc dwieście złotych 00/100) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

Powód – M. M. wniósł o zasądzenie od pozwanego – (...) Spółki Akcyjnej w W. kwoty 4.705,35 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 10 lutego 2015r. i kosztami procesu. W uzasadnieniu pozwu podał, że w wyniku wypadku, uszkodzeniu uległ pojazd należący do A. K. (1). Sprawca szkody posiadał polisę odpowiedzialności cywilnej pozwanego. Na czas naprawy powód wynajął uszkodzonej samochód zastępczy i obciążył go związanymi z tym kosztami w wysokości 9.660,- zł. Nadto powód świadczył na rzecz poszkodowanego usługę holowania uszkodzonego pojazdu oraz jego parkowania. Pozwany w postępowaniu likwidacyjnym wypłacił odszkodowanie w wysokości 6.094,65 zł obejmujące koszty najmu pojazdu zastępczego oraz koszty holowania. Pozwany nie uznał za uzasadnione zwrotu kosztów parkowania uszkodzonego pojazdu. Poszkodowany przelał na powoda wierzytelność wobec pozwanego o zapłatę odszkodowania.

W odpowiedzi na pozew, pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu. Nie kwestionując swojej odpowiedzialności co do zasady zarzucił, że wypłacone odszkodowanie zaspakaja w całości roszczenie odszkodowawcze. W zakresie kosztów najmu pojazdu zastępczego uzasadniona była stawka czynszu najmu w wysokości 105,- zł i okres najmu wynoszący 46 dni. W zakresie kosztów holowania wypłacone odszkodowanie odpowiada warunkom rynkowym. Koszty parkowania nie były uzasadnione skoro powód wykonywał również naprawę pojazdu.

Sąd ustalił.

W wyniku wypadku komunikacyjnego doszło do uszkodzenia należącego do A. K. (1) samochodu marki P. (...). Ochronę ubezpieczeniową z tytułu odpowiedzialności cywilnej sprawy wypadku zapewniał pozwany.

Bezsporne.

W dniu 1 września 2014r. poszkodowany zawarł z powodem umowę najmu samochodu marki F. (...) numer rejestracyjny (...) (§ 1), za zapłatą czynszu najmu w wysokości 170,37 zł netto za dobę (§ 3), bez limitu kilometrów i bez konieczności wpłacenia kaucji.

Poszkodowany korzystał z pojazdu przez okres 46 dni przypadające w okresie 1 września 2014r. a 16 października 2014r., w którym to czasie:

- w dniu 1 września 2014r. pojazd oddano do naprawy,
- w dniu 8 września 2014r. przeprowadzono oględziny (zgłoszenie szkody nastąpiło w dniu 4 września 2014r.),
- w dniu 12 września 2014r. przeprowadzono drugie oględziny,
- w dniu 17 września 2014r. koszt ros powoda wysłano do akceptacji pozwanemu
- w dniu 22 września 2014r. zwrócono zweryfikowany kosztorys,
- w dniach 23 – 24 września 2014r. dokonano zakupu części,
- w dniach 26 września – 14 października 2014r. wykonano naprawę pojazdu (w tym w dniach 27 – 28 września, 4 – 5 października, 11 – 12 października przypadały dni wolne od pracy – sobota i niedziela)
- w dniu 15 października 2014r. wykonano czynności przygotowawcze do wydania pojazdu (myjnia, czyszczenie)
- w dniu 16 października 2014r. wydano pojazd poszkodowanemu.

Z tytułu czynszu najmu, wynajmujący wystawił fakturę VAT Nr (...) na kwotę 9.660,- zł brutto, przy stawce czynszu najmu za 1 dzień w wysokości 210,- zł netto.

Dowód: umowa najmu z dn. 1.09.2014 – k. 14, harmonogram – k. 12, oświadczenie – k. 13, faktura VAT Nr (...) – k. 17.

Stawki dobowe czynszu najmu pojazdów należących do segmentu C (F. (...), A. (...), T. (...), F. (...)) wynoszą:

- w (...)– 220,- zł netto,
- w (...) – 179,- zł netto,
- (...)– 159,- zł netto
- (...)– 160,- zł netto
- (...)– 174,- zł netto
- (...)– 160,- zł netto
- (...) – 68,- zł netto,
- (...) – 180,- zł netto,
- (...)– 119,- zł netto.

Dowód: cennik – k. 32 – 33, okoliczność notoryjna.

Powód wykonał usługę holowania uszkodzonego pojazdu i obciążył poszkodowanego wynagrodzeniem w wysokości 450,- zł brutto, wystawiając fakturę VAT Nr (...).

Dowód: faktura VAT Nr (...) – k. 19.

Powód udostępnił poszkodowanemu na okres 23 dób, miejsce parkingowe dla uszkodzonego pojazdu i obciążył go wynagrodzeniem w wysokości 690,- zł brutto, tj. w stawce 30 zł brutto za dobę, wystawiając fakturę VAT Nr (...).

Dowód: faktura VAT Nr (...) – k. 18.

Pozwany w postępowaniu likwidacyjnym ustalił i wypłacił poszkodowanemu odszkodowanie w łącznej wysokości 6.094,65 zł, w tym:

- koszty najmu pojazdu zastępczego w wysokości 5.940,90 zł, przyjmując dobową stawkę najmu w wysokości 105,- zł netto,
- koszty holowania w wysokości 153,75 zł,

Dowód: pismo z dn. 13.11.2014 – k. 20, pismo z dn. 9.01.2015 – k. 21, pismo z dn. 27.03.2015 – k. 24, 26, pismo z dn. 9.01.2015 – k. 25, 27.

W dniu 18 grudnia 2014r. A. K. (1) przełał na powoda przysługującą mu wobec pozwanego wierzytelność o odszkodowanie z tytułu kosztów naprawy samochodu marki P. (...), z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego oraz z tytułu kosztów holowania i parkowania uszkodzonego pojazdu. Pismem z dnia 18 grudnia 2014r. A. K. (1) zawiadomił pozwanego o przelewie wierzytelności.

Dowód: umowa przelewu wierzytelności z dn. 18.12.2014r. – k. 15, zawiadomienie o przelewie wierzytelności z dn. 18.12.2014r. – k. 16.

Pismem z dnia 15 stycznia 2015r. powód wezwał pozwanego do zapłaty pozostałych kosztów najmu pojazdu zastępczego oraz kosztów holowania i parkowania uszkodzonego pojazdu. Pozwany odmówił uwzględnienia żądania.

Dowód: pismo z dn. 15.01.2015r. – k. 22 – 23, pismo z dn. 27.03.2015 – k. 24, 26.

Sąd zważył.

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w zasadniczej części.

Stan faktyczny niniejszej sprawy, Sąd ustalił na podstawie dowodów z przedstawionych przez powoda dokumentów w postaci: umowy najmu, umowy przelewu wierzytelności i zawiadomieniem o przelewie, faktur VAT oraz pism stron i wezwania do zapłaty – prawdziwości i rzetelności których żadna ze stron nie przeczyła, co pozwalało uznać je za właściwe i miarodajne źródło informacji o okolicznościach faktycznych. Oddaleniu podlegały wnioski powoda o przeprowadzenie dowodu dokumentów pochodzących z innych spraw odszkodowawczych dotyczących innego poszkodowanego niż A. K. (2). Stosowana przez powoda praktyka kalkulowania odszkodowania w innych sprawach nie ma znaczenia dla wyniku sprawy, gdyż w każdym przypadku o wysokości należnego odszkodowania i zasadności stanowisk stron decyduje ocena okoliczności danej sprawy. Sąd oddalił także wniosek pozwanego o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność wysokości średnich stawek najmu pojazdu w okresie 46 dni oraz ich stosunku dostawki zastosowanej przez powoda. Stawki najmu pojazdu zastępczego są powszechnie dostępne w serwisach internetowych podmiotów zajmujących się wynajmowaniem pojazdów i ich ustalenie a także ocena oraz odniesienie do stawki przyjętej przez powoda nie wymagają wiadomości specjalnych (art. 27 § 1 k.p.c.). Zgłaszanie dowodów może być ocenione jako nieprzydatne dla wyjaśnienia sprawy lub zmierzające do zwłoki, wówczas gdy teza dowodowa jest

nieistotna dla rozstrzygnięcia lub proponowany środek jest nieprzydatny do jej udowodnienia, co miało miejsce w przypadku w/w wniosków dowodowych (**vide:** wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 października 1999r., sygn. akt I PKN 316/99, OSNP z 2001r., Nr 5, poz. 151; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 stycznia 2001r., sygn. akt III CKN 1393/00, LEX Nr 603170).

W oparciu o przeprowadzone dowody, Sąd ustalił istotne okoliczności sprawy, obejmujące fakt korzystania przez właściciela uszkodzonego pojazdu marki P. (...) (A. K. (1)) z pojazdu zastępczego oraz jego okres i koszt, a także fakt korzystania z parkingu powoda oraz wykonania przez powoda na rzecz poszkodowanego usługi holowania. Powyższe okoliczności zostały co do zasady przyznane przez pozwanego w postępowaniu likwidacyjnym, w którym uwzględnił on – w części – zgłoszone przez poszkodowanego roszczenia o zapłatę odszkodowania obejmującego koszty najmu pojazdu zastępczego oraz koszty holowania uszkodzonego pojazdu. Podkreślenia wymaga, że pozwany nie kwestionował też okresu najmu, weryfikując jedynie stawki wynagrodzenia z tego tytułu. W tej sytuacji za bezsporne – jako niekwestionowane przez żadną ze stron (art. 230 k.p.c.) – należało przyjąć okoliczności dotyczące uszkodzenia w/w pojazdu oraz zapewnienia przez pozwanego sprawcy szkody ochrony ubezpieczeniowej. Wysokość obowiązujących na rynku stawek najmu pojazdów ustalano w oparciu o cenniki przedstawione przez powoda a także informacje ogólnodostępne (w sieci Internet), a tym samym mające walor faktów notoryjnych (art. 228 § 1 k.p.c.).

W pierwszym rzędzie należy wskazać, że powodowi przysługiwała legitymacja czynna w niniejszej sprawie. Nabył on bowiem – na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 18 grudnia 2014r. – wierzytelność wobec pozwanego z tytułu odszkodowania za skutki wypadku, w tym z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego, jego holowania i parkowania (art. 509 k.c., art. 510 § 1 k.c.). A. K. (1) jako zbywca wierzytelność skierowała do pozwanego zawiadomienie o dokonanych przelewach wierzytelności, której to okoliczności pozwany nie przeczył. Niemniej z uwagi na brak dowodów na faktyczną datę doręczenia tego zawiadomienia należało uznać, że nastąpiło ono najpóźniej z chwilą doręczenia pozwanemu odpisu pozwu, co jednak – z uwagi na charakter sformułowanych w odpowiedzi na pozew zarzutów – nie miało istotnego znaczenia dla wyniku sprawy. Umowa przelewu wierzytelności określała wierzytelność w sposób umożliwiający jej identyfikację, wskazując na jej źródło w postaci zdarzenia z dnia 1 września 2014r. oraz podmiot zobowiązany i numer akt szkodowych zbieżny z numerem dotyczącymi niniejszej sprawy. Wskazać należy, że roszczenie odszkodowawcze może być niemożliwe do oznaczenia z góry w pieniądzu. Sama wierzytelność powstaje bowiem z chwilą zaistnienia zdarzenia powodującego szkodę, jednak jej wartość może być ustalona dopiero po określeniu zakresu szkody. Nie można jednocześnie wyłączyć dopuszczalności sprzedaży takiej wierzytelności jeszcze przed ostatecznym ustaleniem jej wysokości. Skoro bowiem dopuszczalny jest przelew wierzytelności przyszłej, to tym bardziej dopuszczalny jest przelew wierzytelności istniejącej, wynikającej ze skonkretyzowanego stosunku prawnego, ale której wysokość wymaga doprecyzowania (**vide:** wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 maja 2012r., sygn. akt V CSK 219/11, LEX Nr 1243093; wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 25 marca 2014r., sygn. akt I ACa 885/13, LEX Nr 1461185; wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 20 września 2013r., sygn. akt VI ACa 398/13, LEX Nr 1544537). W żadnym wypadku nie można też przyjąć niedopuszczalności przelewu wierzytelności o odszkodowanie jako sprzecznej z właściwością zobowiązania (**vide:** uchwała Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2009r., sygn. akt III CZP 18/09, OSNC z 2010r., Nr 1, poz. 11). Nie stoi temu również na przeszkodzie charakter odpowiedzialności łączącej sprawcę szkody i ubezpieczyciela (in solidum). Ustawowe wyłączenia w tym zakresie dotyczą zaś jedynie odszkodowania za szkody na osobie (art. 449 k.c.). W kwestii causae przelewu wierzytelności, wypada wyjaśnić, że umowa ją przenosząca przewidywała, że przelew następuje w celu zwolnienia poszkodowanego ze zobowiązania wobec powoda, obejmującego koszty niezapłacone koszty najmu pojazdu zastępczego, oraz holowania i parkowania uszkodzonego pojazdu, o czym świadczą postanowienie § 2 ust. 2 umowy. Należy zaznaczyć, że przelew wierzytelności może nastąpić także pod tytułem darmym, bez uszczerbku dla jego ważności i skuteczności (**vide:** wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 20 września 2013r., sygn. akt VI ACa 398/13, LEX Nr 1544537).

Legitymacja bierna pozwanego nie była w niniejszej sprawie podważana (art. 822 § 4 k.c.), a pozwany przyjął ją na siebie co do zasady, nie kwestionując swojej odpowiedzialności i wypłacając odszkodowanie obejmujące część kosztów

najmu pojazdu zastępczego i koszty holowania. Jako ubezpieczyciel sprawcy szkody w zakresie odpowiedzialności cywilnej, pozwany ponosił odpowiedzialność za skutki zdarzenia w którym uszkodzeniu legł samochód marki P. (...).

W myśl przepisu art. 436 § 2 k.c., w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody ich posiadacze mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód na zasadach ogólnych. Oznacza to, że odpowiedzialność za skutki takiego zdarzenia oparta jest na zasadzie winy (art. 415 k.c.). Zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tekst jednolity: Dz. U. z 2013r., poz. 392 z późn. zm.), z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Ubezpieczeniem tym jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 cyt. ustawy).

Sprawstwo i wina osoby której któremu ochrony ubezpieczeniowej udzielał pozwany nie było w niniejszej sprawie kwestionowane. Spór ograniczał się do wysokości kosztów najmu pojazdu zastępczego oraz kosztów holowania a także zasadności i kosztów parkowania pojazdu zastępczego.

Oczywistą konsekwencją uszkodzenia samochodu marki P. (...) była konieczność dokonania jego naprawy, zaś w okresie jej wykonywania poszkodowany został pozbawiony możliwości korzystania z uszkodzonego samochodu. Zakres odpowiedzialności sprawcy szkody, a tym samym i jego ubezpieczyciela (pозwanego) obejmował tu zatem także celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego (**vide**: uchwała Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2011r., sygn. akt III CZP 5/11, OSNC z 2012r., Nr 3, poz. 28). Zastrzec należy, że jeśli uszkodzony pojazd nadaje się do naprawy, to koszty najmu przez poszkodowanego samochodu zastępczego obejmować mogą tylko okres konieczny i niezbędny do naprawy pojazdu (**vide**: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2004r., sygn. akt II CK 494/03, LEX Nr 145121). Jeśli zatem, w niniejszej sprawie, uszkodzony pojazd mógł zostać naprawiony, to przeszkoda do normalnego z niego korzystania (w postaci uszkodzeń), winna zostać usunięta bez zbędnej zwłoki, a koszty najmu stanowią szkodę tylko za czas niezbędny do naprawy pojazdu. Odpowiedzialność ubezpieczyciela ograniczona jest bowiem tylko zakresem szkody, ten zaś wyznaczają normalne skutki zdarzenia powodującego szkodę (art. 361 § 1 k.c.). Co za tym idzie, niezależnie od zakresu uszkodzenia pojazdu, poszkodowanemu (lub jego następcy prawnemu – tu powodowi) służyło co do zasady odszkodowanie obejmujące koszty najmu pojazdu zastępczego. W okresie naprawy samochodu pojazdu marki P. (...), poszkodowany nie mógł z niego korzystać, co usprawiedliwiało posługiwanie się pojazdem zastępczym i rodziło odpowiedzialność pozwanego z tytułu związanych z tym kosztów. W ocenie Sądu prawo do korzystania z pojazdu zastępczego na czas naprawy przysługuje każdemu poszkodowanemu – nie tylko gdy korzysta on z własnego samochodu w celu prowadzenia działalności gospodarczej. Poszkodowany nie może być bowiem pozbawiony komfortu i niezależności jakie daje posiadanie i użytkowanie własnego samochodu, skoro odpowiedzialność za pozbawienie go tej możliwości ponosi osoba trzecia.

W niniejszej sprawie uzasadniony czasem naprawy uszkodzonego pojazdu okres najmu nie był między stronami sporny i wynosił 46 dni obejmując czas niezbędny na dokonanie oględzin, sporządzenia kosztorysów oraz ich weryfikacji a także pozyskania części zamiennych i przeprowadzenia naprawy a także przygotowania pojazdu do wydania właścicielowi. Pozwany uznał bowiem go za usprawiedliwiony już w postępowaniu likwidacyjnym wypłacając odszkodowanie z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego w wysokości czterdziestosześciokrotności przyjętej stawki dobowej czynszu najmu w wysokości 105,- zł netto. W odpowiedzi na pozew pozwany potwierdził to stanowisko. Spór dotyczył tu jedynie stawki czynszu najmu, którą powód ustalił na kwotę 173,37 zł netto. W umowie wskazano co prawda na dwie stawki czynszu najmu a to 160,- z 1 netto z limitem kilometrów oraz 170,37 zł netto bez takiego limitu i bez kaucji. Sąd przyjął, że strony umowy najmu ostatecznie przystały na stawkę wyższą (bez limitu kilometrów i kaucji), gdy z pozostaje to w adekwatnej relacji do oświadczenia poszkodowanego z którego wynika, że miesięcznie pokonuje on znaczne odległości (około 2.100 km). Wynajęty pojazd – F. (...) – należał do segmentu C, tj. – tożsamego co pojazd uszkodzony – P. (...). Poszkodowany dokonał zatem odpowiedniego doboru wynajętego pojazdu. Wbrew stanowisku pozwanego, przyjęta stawka dobowy czynszu najmu odpowiadała warunkom rynkowym. Na rynku funkcjonuje szereg

podmiotów oferujących najem pojazdów. Oferowane przez nie stawki pozwalają na ocenę, czy stawka przyjęta przez powoda mieści się w realiach rynkowych. Jak wynika z przedstawione przez strony cenników (dla wypożyczalni (...) oraz (...)), a dobową stawką czynszu najmu netto waha się między 119,- zł (...) a 179,- zł (...). Dodatkowo Sąd zweryfikował stawki czynszu najmu na podstawie ogólnodostępnych (za pośrednictwem sieci internet) cenników, ustalając że stawka dobową najmu pojazdu należącego do segmentu C w wypożyczalni wynosi od 68,- zł netto do 220,- zł netto a średnio wynosi 158,- zł netto (a przy pominięciu stawek skrajnych tj. 68,- zł i 220,- zł – 161,- zł netto), co przekonuje że stawka dobową czynszu najmu stosowana przez powoda mieści się w realiach rynkowych. Należy bowiem wskazać, że rzeczywiście przyjęta stawka czynszu najmu w przypadku najmu pojazdu zastępczego nie musi odpowiadać stawce średniej a tym bardziej oscylować w granicach stawki najniższej ale jedynie mieścić się w realiach rynkowych, tj. nie przenosić w rażącym stopniu najwyższych stawek stosowanych przez podmioty zajmujące się wynajmowaniem pojazdów. W tym przypadku stawka zastosowana przez powoda (170,73 zł) okazał się zbliżona do średniej przy czym niższa od kilku stawek oferowanych przez inne podmioty. Podkreślenia przy tym wymaga, że powód zaoferował najem pojazdu bez dodatkowych ograniczeń, tj. bez limitu kilometrów i bez konieczności zapłaty kaucji. Należy przy tym zakładać, że warunki te odpowiadały uzasadnionym oczekiwaniom poszkodowanego, skoro się na nie zdecydował.

Pozwany nie zdołał skutecznie zakwestionować zgłoszonego roszczenia. Przywołane przez niego teoretyczne rozważania co do powinności poszkodowanego minimalizacja szkody oraz braku obowiązku ubezpieczyciela zwrotu każdy kosztów najmu nie mogły mieć wpływu na wynik sprawy, skoro wskazane wyżej okoliczności przekonują, że zastosowana przez powoda i zaakceptowana przez poszkodowanego stawka czynszu najmu nie była rażąco wygórowana. Natomiast pozwany nie przedstawił przekonujących argumentów przemawiających za uwzględnieniem jego stanowiska co do właściwej stawki czynszu najmu. Na tę okoliczność przedstawił bowiem jedynie wydruk oferty jednej wypożyczalni samochodowej, przy czym zawierała ona ofertę promocyjną (jednak warunki promocji nie były znane). Ostatecznie, brak było przeszkód, aby pozwany wskazał poszkodowanemu przedmiotową wypożyczalnię, jako spełniającą jego wymagania.

Wobec powyższego, należało uznać, że uzasadniony koszt najmu pojazdu zastępczego w okresie 46 dni wynosił łącznie 9.639,30 zł brutto, przy zastosowaniu dobowej stawki czynszu najmu w wysokości 209,55 zł brutto (170,37 zł netto – zgodne z umową z dnia 1 września 2014r.). Z tej kwoty pozwany zapłacił w postępowaniu likwidacyjnym kwotę 5.940,90 zł, co powodowało, że aktualne roszczenie powoda w powyższym zakresie wynosiło 3.698,40 zł (9.639,30 zł – 5.940,90 zł).

Bezspornym pozostawało, że uszkodzony pojazd wymagał holowania oraz był przechowywany na parkingu powoda od czasu rozpoczęcia naprawy. Pozwany nie kwestionował konieczności holowania uszkodzonego pojazdu, podważając natomiast wysokość związanych z tym kosztów. Jego stanowisko oparte było jednak jedynie na twierdzeniu, że nie przystają one do realiów rynkowych. Nie wyjaśnił jednak z czego i w jaki sposób wywodził tego rodzaju wniosku. Trzeba zauważyć, że powód w zakresie swojego przedsiębiorstwa zajmuje się świadczeniem usług polegających na holowaniu uszkodzonych pojazdów, co rodzi domniemanie, że stosowane przez niego stawki odpowiadają realiom rynkowym. Przeciwnie przekonanie pozwanego zmuszałoby do pominięcia domniemania z art. 7 k.c., co nie mogłoby nastąpić jedynie w oparciu o jego twierdzenia, nie poparte dowodami ani nawet pogłębioną argumentacją. Tu pozwany twierdził zresztą że koszty holowania miałyby wynosić 690,- zł co jedynie potwierdza, że zarzuty podniesiono na użytek niniejszego procesu i nie znajdują one oparcia w rzeczywistym stanie rzeczy. Ciążący na pozwanym obowiązek naprawienia szkody obejmuje zwrot uzasadnionych wydatków pozostających w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem powodującym szkodę. Istnienie tego związku pozostawało w niniejszej sprawie niesporne. Materiał dowodowy nie pozwalał zaś na przyjęcie tezy pozwanego, że faktycznie zastosowana przez powoda stawka wynagrodzenia za holowanie (450,- zł brutto) istotnie odbiega od realiów rynkowych i tym samym prowadzi do nieuzasadnionego zwiększenia szkody. Podobnie nieuprawnione okazało się stanowisko pozwanego co do braku podstaw do zwrotu kosztów parkowania, które pozwany oparł jedynie na twierdzeniu o niezasadności obciążenia poszkodowanego tymi kosztami przez powoda który jednocześnie wykonywał naprawę pojazdu. Pomiął jednak pozwany, że naprawa pojazdu przypadała dopiero w dniach 23 września 2016r. – 15 października 2016r., tj. po

dokonaniu oględzin pojazdu (dwukrotnie) oraz uzyskaniu i zweryfikowaniu kosztorysów naprawy. Czynności te wymagały zaangażowania pozwanego co zajęło mu ponad 3 tygodnie. Do tego dnia (rozpoczęcia naprawy) powód przechowywał jedynie pojazd w związku z czym był uprawniony do żądania wynagrodzenia z tego tytułu. Przyjęta przez powoda stawka dobowa za parkowanie w wysokości 30,- zł jawi się jako adekwatna do warunków rynkowych. Co za tym idzie, w ocenie Sądu, pozwany ponosi odpowiedzialność za koszty holowania oraz parkowania uszkodzonego pojazdu w pełnej, określonej przez powoda w fakturach VAT (Nr (...)) wysokości (art. 361 § 1 k.c.). Koszty holowania wynosił 450,- zł z czego pozwany zapłacił kwotę 153,75 zł, skutkiem czego powodowi przysługiwała dalsza kwota 296,25 zł (450,- zł – 153,75 zł). Koszty parkowania wynosiły zaś 690,- zł (23 x 30,- zł).

Zarówno koszty najmu pojazdu zastępczego, jak i holowania oraz parkowania przysługiwały powodowi w kwotach brutto, gdyż stanowiły należne mu wynagrodzenie za świadczenia spełnione na rzecz poszkodowanego. Przysługuje mu bowiem kwota, jaką poszkodowany musiałby zapłacić, gdyby świadczył bezpośrednio na rzecz powoda, a bez wątpienia uczyniłby to płacąc kwotę brutto.

W tych warunkach, zgłoszone przez powoda roszczenie okazało się uzasadnione co do łącznej kwoty 4.684,65 zł (3.698,40 zł + 296,25 zł + 690,- zł) należało uznać za usprawiedliwione co do zasady i wysokości. Od tej kwoty przysługiwały powodowi także odsetki ustawowe za opóźnienie (art. 481 § 1 i 2 k.c.). Zgodnie z art. 14 ust. 1 i 2 cyt. ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie, przy czym gdyby wyjaśnienie w tym terminie okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego. Poszkodowany zgłosił pozwanemu szkodę obejmującą koszty najmu pojazdu zastępczego oraz koszty holowania i parkowania pojazdu uszkodzonego, jednak brak jest dowodów na datę tej czynności. Niemniej pozwany odniósł się do tego zgłoszenia pismem z dnia 9 stycznia 2015r. a zatem w tej dacie z pewnością zgłoszenie szkody doszło już do jego wiadomości. Termin do spełnienia świadczenia ubezpieczeniowego przypadał więc najdalej w dniu 8 lutego 2015r., a zatem powodowi przysługiwały odsetki od pierwszego dnia opóźnienia w spełnieniu świadczenia, tj. od dnia 9 lutego 2015r., przy czym zadał ich od dnia 10 lutego 2015r. i Sąd był żądaniem tym związany (art. 321 § 1 k.p.c.). Pozwany nie powołał się, a tym bardziej nie wykazał, zaistnienia przyczyn usprawiedliwiających opóźnienie w zakończeniu postępowania likwidacyjnego. Natomiast jego twierdzenia o tym, że nie pozostaje w opóźnieniu ze spełnieniem świadczenia pozostaje w oczywistej sprzeczności z przedstawionymi wyżej okolicznościami a jednocześnie nie zostało w żaden sposób wyjaśnione ani wykazane.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w pkt I wyroku.

Roszczenie powoda okazało się pozbawione podstaw co kwoty 20,70 zł. W umowie z dnia 1 września 2014r. ustalono stawkę czynszu najmu na kwotę 170,37 zł netto, tj. 209,55 zł brutto. Powód nie był zatem uprawniony do obciążenia poszkodowanego a finalnie pozwanego kosztami najmu pojazdu zastępczego w stawce 210,- zł brutto, jak to uczynił w fakturze VAT Nr (...). Brak bowiem dowodów na zmianę uzgodnionej w umowie stawki czynszu najmu. Różnica między kosztami najmu określonymi w fakturze VAT a wynikającymi z umowy najmu z dnia 1 września 2014r. wyznacza zatem zakres w jakim zgłoszone roszczenie okazało się nieuprawnione i jako takie podlegało oddaleniu, o czym orzeczono w pkt II wyroku.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c. i art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Powództwo zostało uwzględnione w przeważającym zakresie (w 99,56%) a oddalone jedynie w niewielkim stopniu, co uzasadniało uznanie powoda za wygrywającego spór w całości, w następstwie czego powodowi przysługiwał zwrot wszystkich poniesionych w sprawie kosztów procesu. Powód poniósł koszty procesu w łącznej wysokości 1.453,- zł w tym: opłata sądowa od pozwu w wysokości 236,- zł, koszty zastępstwa procesowego w wysokości 1.200,- zł (§ 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra

Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych – Dz. U. poz. 1804) oraz opłata skarbową uiszczoną od złożonego dokumentu pełnomocnictwa w wysokości 17,- zł.

Z tych przyczyn, orzeczono jak w pkt III wyroku.